

குடும்ப விளக்கு

(மூன்றாம் பகுதி : திருமணம்)

வேட்ப்பனுக்கு மீண்டும் வாய்ப்பு

வில்லியனார் மாவரசு, மலர்க்குழல்
நாவரசு, நகைமுத்து ஆகியோர் மண
வழகன் வீட்டுக்கு விருந்தினராய் வந்த
போது. மணவழகன் மகனான வேட்ப்பு
னின் உள்ளங் கவர்ந்து சென்றா
ளன்றோ நகைமுத்து?—இங்கு...

ப.: நொடை வென்பா

புதுவை மணவழகன்
பொன்னின் பரிதி
எதிரேறு முன்னர்
இனிய உணவருந்திப்
பட்டுக் கரை வேட்டி
கட்டி, நீள சட்டையிட்டுச்
சிட்டைமுண்டு மேல்துவளச்
சென்று கடைச்சாவி

ஓர் கையால் தூக்கி
ஒருகை குடையூன்றி
ஆரங்கே என்றழைத்தான்
தங்கம் அருகில் வந்தான்,

ஆளும் கணக்கருமோ
அங்கு வந்து காத்திருப்பார்
வேலையொடு சென்று
கடைதிறக்க வேண்டுமன்றோ:
பாடல் உரைகேட்கப்
பச்சைப் புலவரிடம்
வேட்ப்பன் சென்றுள்ளான்
வந்தவுடன், வில்லியனார்
சின்னா னிடம் அனுப்பித்
தீராத பற்றான
ஐந்நூறு ரூபாயை
அட்டியின்றி பெற்றுவரசு
சொல் என்று சொல்லி நின்றான்
தூய மணவழகன்,
'நல்லதத்தான்' என்று

நவீனநாள் எழில் தங்கம்!
காலிற் செருப்பணிந்து
கைக்குடையை மேல்விரித்து
மேலும் ஒரு தடவை
மேல்விழுகம் தான் நோக்கிச்

சென்றான் மணவழகன்.
செல்லும் அழகருந்தி
நின்றான் திரும்பினாள்
நெஞ்சம் உருகித் தங்கம்!

கள்ளலைக் கூலிக்
கடிதழைத்தாள்! சின்னவனாம்
பொன்னப்பன் மேல்முகத்தைப்
போட்டணைத்தாள். அன்னவர்க்குப்

பாங்காய் உடையுடுத்திப்
பள்ளிக் கனுப்பி வைத்தாள்.
தாங்கா விருப்பால்
தலைப்பிள்ளை வேடப்பன்

இன்னும் வரவிலையே
என்றே எதிர்பார்த்தாள்.
பொன்மலைபோல் வந்திட்டான்
பூரிக்கின் நாள் தங்கம்!

'பச்சைப் புலவர்
பகர்ந்தவை என்' என்று
திச்சச் கலைப்பொருளாம்
தங்கம் வினவிடவே.

'நல்லபுற நானூற்றில்
நான்கும், திருக்குறளில்
'கல்வி' ஒரு பத்தும்
கடுந்தோல் விலக்கிச்

சுளைசுளையாய், அம்மா
சுவைசுவையாய் உண்டேன்.
இளையேன் நான் செந்தமிழின்
இன்பத்தை என்னென்பேன்?
என்றரைத்தான் வேடப்பன்.
'என்னப்பா வேடப்பா
உன் அப்பா சொல்லியதை
உற்றுக்கேள்' என்றாள் தாய்.
சின்னானை வில்லியனார்
சென்றுநே ரிற்கண்டே
ஐந்நூறு ரூபாயை
அட்டியின்றி வாங்கிவா'

என்று புகன்றார் தந்தை
இப்போதே நீ செல்வாய்'
என்று தன் பிள்ளைக்கு
இயம்பினான் தங்கம்.

அகமும் முகமும்
அலர்ந்தவனாய், "அம்மா
மிகவும் மகிழ்ச்சி" என்று
வேட்ப்பன் சென்றான்.

அமைய அவர்கட்கே
ஆனகறி எண்ணிச்
சமையலுக்குத்
தங்கம்சென் றான்.

அவன் அண்டையில் அவன் அறுசீர் விருத்தம்

தன்கடை மீதமர்ந்து
சரக்குகள் நிறுத்தி ருந்த
சின்னானை வணங்கி, என்ன
செய்திஎன் றினிது கேட்டுப்
பின்; அவன் 'அமர்க' என்னப்
பேசாமல் ஒருபால் குந்திப்
பன்மக்கள் அகன்ற பின்பு
வேட்ப்பன் பணத்தைக் கேட்டான்.

"இளகிப்போ யிற்றுநீவிர்
ஈந்திட்ட நல்ல வெல்லம்;
புளிநல்ல தாய் இருந்தால்
பொதிஐந்து வேண்டும் தம்பி
மிளகென்ன விலைகொடுப்பீர்?
வெந்தயம் இருப்பில் உண்டோ?
களிப்பாக்கு விலைஎல் வாறு?
கழறுக' என்றான் சின்னான்

இளகிய வெல்லம் மாற்றி
நல்லதாய் ஈவோம் இன்றே!
புளியோகை இருப்பி வில்லை
பொதிக்கொரு நாறு ரூபாய்
மிளகுக்கு விலை ஏறிற்று.
வெந்தயம் வரவே யில்லை!
களிப்பாக்கு நிறம்ப முப்புக்
கணிசமாய் இருப்பி லுண்டு!

'சரக்கு வந்தெடுத்துப் போவீர்
தவணைக்குத் தருகின் றோமே!
இருக்கின்ற பற்றை மட்டும்
இன்றைக்குத் தீர்த்தால் போதும்.

வரத்திய சரக்குக் காக
வாணிகர் வந்து குந்தி
விரிக்கின்றார் கணக்கை' என்று
வேட்ப்பன் இனிது சொன்னான்.

ஐந்நூறு ரூபாய் எண்ணி
அளித்தான் சின்னான்! யாவும்.
இன்னொரு முறையும் எண்ணி
இடுப்பினில் வாரிக் கட்டிச்
சின்னானை வணங்கி! 'அண்ணா
சென்றுநான் வருவே' என்று
முன்னுற நடந்தான் அந்த
மொய்குழல் வீட்டை நோக்கி!

மாவர சான தந்தை,
மலர்க்குழல் என்னும் அன்னை,
நாவர சான தம்பி,
உடன்வர நகைமுத் தென்னும்
பாவையும் விருந்தாய் வந்தாள்;
என்னுளந் தனிற் படிந்தாள்;
ஓவியம் வல்லாள்; என்றன்
உருவையும் எழுதினாளே!

என்னையே தனி யிருந்து
நோக்குவாள்; யான் நோக் குங்கால்
தன்னுளம் எனக்கீ வான்போல்
தாமரை முகம்க விழந்து
புன்னகை புரிவாள். யானோர்
புறஞ்சென்றாள் அகந் துடிப்பாள்.
பின்னிய இரண்டுள்ளத்தின்
பெற்றியும் அறிந்தார் பெற்றோர்.

வீட்டை விட்டகலுதற்கு
மெல்லியோ உள்ளம் நைந்தாள்!
மீட்டிய வண்டி தன்னில்
பலர்ஏறப் புறத்தில் குந்தி
வாட்டியபசினோ யாளி
வட்டித்த சோற்றி லேகண்
நாட்டுதல் போல்என் மேல்கண்
நாட்டினாள் இணைத்த வின்றி!

நலைக்குழல் மேற்செவ் வந்தி!
தாமரை, முகமும் வாயும்!
மலைக்கின்ற மூக்கெள் ளின்பூ!
வாய்த்தசெங் காந்தள் அங்கை!
குலுக்கென இடைகு லுங்கச்
சிரித்தென்னைக் கொல்லு முல்லை!
மலர்க்காட்டை ஏற்றிச் சென்ற
வண்டியை மறந்தே னில்லை!

என்றிலை அறிய வில்லை
என்பெற்றோர் மங்கை நல்லாள்
தன்னிலை அறிய வில்லை
தனைப்பெற்றோர்! ஏனோ பெற்றார்
முன்றிலை வேறு நாங்கள்
முழுநீளக் குழந்தை அந்நாள்;
நன்னிலை காண வேண்டும்
நான் அவள், மணவ ஹைக்குள்!

வேட்ப்பன் நகைமுத் தாளின்
நினைவொடு விரைந்து சென்றான்.
வீடப்பு றத்தே தோன்ற
வீட்டுக்குப் பின்புறத்தில்
மாடப்பு றாவைக் கண்டான்
மாமர நிழ லின்கீழ்!
தேடக்கி டைத்த தேஎன்
செல்வமென் றருகிற் சென்றான்.

பழந்தமிழ்ச் சுவடித் தேனைப்
பருகுவான் எதிரிற் கண்டான்
இழந்ததன் பெருஞ்செல் வத்தை!
'இறந்தேன் நான் பிறந்தேன்' என்றான்
'தழைத்தமா மரநி ழற்கீழ்
எனக்கென்றே தனித்தி ருந்தாய்
விழைந்த உன் பெற்றோர் மற்றோர்
வீட்டினில் நலமோ என்றான்.

'தந்தையார் புதுவை சென்றார்
தாயாரோ அன்டை வீட்டிற்
குந்தியே சுதவை ளர்ப்பார்
குப்பத்துப் பெருமாள் தாத்தா
வந்தனர் அவர் தாம் வீட்டு
வாயிலில் தூங்கு கின்றார்
செந்தமிழ்ப் பள்ளி சென்றார்
சிறியவர்!' ஆத லாலே

சுருமணற் கடலோ ரத்தில்
பிறர்வரக் கண்ட நண்டு
விரைந்தோடு வதுபோல்டு
வேண்டிய தில்லை. சும்மா
இரும். மணம், காற்று, நிழல்
இவற்றிடை ஒன்று கேட்பேன்;
திருமணம் எந்நாள்? நாம்மேல்
செய்ததக்க தென்ன?' என்றாள்,

‘நகைமுத்தை விரும்பு கின்றேன்
நாளைக்கே மணக்க வேண்டும்
வகைசெய்க அப்பா’ என்று
லாய்விட்டு நாளை சொல்வேன்?
நிகரற்றாய் உன்பெற் றோர்பால்
நீசொன்னா லென்ன என்றான்
“மக்களுக்கு நாளை மில்லை
என்பார்கள்; மாட்டேன்” என்றான்,

இல்லத்துள் தாய் புகுந்தாள்.
‘எங்குள்ளாய் நல்லமுத்’ தென்றே
செல்வியை அழைத்தாள்! மங்கை
திடுக்கிட்டு வீடு சென்றாள்.
வில்லினின் றம்பு போல
வேடப்பன் கொல்லை நீக்கி
நல்லபிள் னைபோல் வீட்டு
வாயிலுள் நடக்க லானான்.

மலர்குழல் கண்டாள் ‘ஓ!ஓ!
வேடப்பா வாவா என்றாள்.
‘நலந்தானே அப்பா அம்மா?
நலந்தானே தம்பி தங்கை?
அலம்புக கைகால் வந்தே
அமரப்பா சாப்பி டப்பா
இலைப்போட்டா யிற்று வாவா
வேடப்பா’ எனப்ப கர்ந்தாள்.

தண்டலுக் காக வந்தேன்
அப்படி யேஇங் கும்மைக்
கண்டு போகத்தான் வந்தேன்
கடைக்கு நான் போகவேண்டும்
உண்டுபோ என்கின் றீர்கள்
உண்கின்றேன்’ எனவே டப்பன்
உண்டனன்: உண்ணக் கண்ட
நகைமுத்தோ உவப்பை உண்டாள்,

குப்பத்துப் பெருமாள் தாத்தா
குறட்டைவிட் டுறங்கினாரே!
எப்படிச் சென்றார்? நீயிங்
கிருந்தாயே நகைமுத் தானே!
அப்படி அவர்சென் றாலும்
நீயன்றோ அழைக்க வேண்டும்
தப்புநீ செய்தாய்’ என்று
தாய்மலர்க் குழலி சொன்னாள்.

இவ்வாறு சொல்லும் போதே
கொலையி லிருந்த தாத்தா
எவ்விடம் சென்று விட்டேன்
இங்குதான் இருக்கின் றேனே
செவ்வாழை தனில் இரண்டு
சிற்றணில் நெருங்கக் கண்டேன்
அவ்விரண் டகன்ற பின்னர்
வந்தேன் நான்' என்று வந்தார்.

உணவினை முடித்த பின்னர்
'ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும்
மணிநின்றும் ஆயிற்'றென்று
மலர்க்குழ விடத்திற் சொன்னான்.
'துணைக்குநான் வருவேன் தம்பி!
தூங்குவாய் சிறிது நேரம்
உணவுண்ட இளைப்புத் தீரும்
உணர்' என்றார் பெருமாள் தாத்தா.

'இளைப்பாறிச் செல்க தம்பி'
எனமலர்க் குழலும் சொன்னான்.
ஒளிமுத்து நகையோ, ஓடி
உயர்ந்தோர் பட்டு மெத்தை
விளங்குறு மேல் விரிப்பு.
வெள்ளுரைத் தலைய ணைகள்
மளமள வென்று வாரி
வந்தொரு புறத்தில் இட்டான்.

படுக்கையைத் திருத்தம் செய்து
வேடப்பன் படுத்தி ருந்தான்.
இடைஇடை நகைமுத் தாளும்
இளநகை காட்டிச் செல்வான்.
சுடுமுகத் தாத்தா வந்து
'தூங்கப்பா' என்று சொல்வார்.
கடைவிழி திறந்த பாங்கில்
கண்முடிக் கிடந்தான் பிள்ளை.

தந்தையார் இருவருக்கும் சண்டை

எண்கீர் விருத்தம்

மணவழகன், கடையினிலே
வணிக ரோடு
வரவிருக்கும் சரக்குநிலை
ஆய்ந்து பார்த்துக்
கணக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.
அந்நேரத்தில்,
கருப்பண்ணன் எனும் ஒருவன்
குறுக்கில் வந்து

‘மணவழக ரே, ஆயி
ரத்தைந் நூறு மாவரசர்க் கேநீவிர்
தருதல் வேண்டும்
பணமுழுதும் வாங்கிவரச்
சொன்னார்’ என்றான்!
பதைத்திட்டான் மணவழகன்
மானம் எண்ணி!

சிட்டேதும் தந்தாரோ?
உன்னிடத்தில்
செலுத்துவது சரியில்லை
அறியேன் உன்னை
சூட்டத்தின் நடுவினிலே
குறுக்கிட்டாயே.
சூறுக நீ மாவரச
ரிடத்தில்’ என்றான்.

‘கேட்கின்றோம் கொடுத்தபணம்
எரிச்சல் என்ன?
கெட்டநினைப் புடையவர் நீர்’
என்று கூறி,
நீட்டினான் தன்னடையைக்
கருப்பண் ணன் தான்!
நீகுத்தான் மணவழகன்
இருகண் ணாலும்!

வந்திட்டான் மாவரசன்
எதிரில் நின்று
‘வைகிழே என்பணத்தை’
என்று சொன்னான்.
நொத்திட்டான் மணவழகன்
நொடியில் எண்ணி
நூற்றுக்கு முக்காலாம்
வடடி போட்டுத்

தந்திட்டான்! மாவரசன்
பெற்றுக் கொண்டான்.
‘தகாதவரின் நட்பாலே
மானம் போகும்’—
இந்த மொழி சொன்னமண
வழகன் தன்னை
ஏசிமா வரசன்தான்,
ஏகலா னான்.

‘மாவரசன் தன்னைநான்
பணமா கேட்டேன்?
வைத்துவைப்பாய் என்றுரைத்தான்
வாங்கி வைத்தேன்.

யாவரொடும் பேசிநான்
 இருக்கும் போதில்
 எவனோவந் தெனைக்கேட்டான்
 பணங்கொ டென்று!

நோவ உரைத் திட்டானே
 தீயன் என்னை!
 நூறாயிரம் கொடுக்கல்
 வாங்கல் உள்ளேன்;
 நாலால்லூர் வசைகேட்ட
 தில்லை' என்று
 நனிவருந்தி மணவழகன்
 அழுதி ருந்தான்.

மணவழகன் வழக்கறிஞ
 னிடத்திற் சென்றான்.
 மானக்கே டிதற்கென்ன
 செய்வ தென்று
 தணிலற்றுப் பதறினான்;
 பொய் வழக்குத்
 தாண்டொடங்க வழக்கறிஞன்
 சாற்ற லானான்.

இணங்கமறுத்த தவனாகி
 நண்பர் பல்லோர்
 இடமெல்லாம் இதைச்சொல்லி
 வருந்த லானான்.
 துணைவியிடம் சொல்வதற்கு
 வீடு வந்தான்
 தொடர்பாக நடந்தவற்றைச்
 சொல்லித் தீர்த்தான்.

எதிர்பாராத இடைஞ்சல்

அகவல்

“நண்புளார் தீமை நாடினும் அதனைப்
 பண்புளார் பொறுப்பர்; பகைமை கொள்ளார்
 தாவுறும் உங்கள் தகைமையை அந்த
 மாவர சாலோ மாற்ற முடியும்?
 திதுசெய் தார்க்கும் நன்மை செய்வர்
 முது ணர்ந்தவர் முனிவு செய்யார்
 அத்தான் மறப்பீர்? அகம்நோ காதீர்”
 என்று தேறுதல் இயம்பினாள் தங்கம்.

மகன்வே டப்பன் வந்து சேர்ந்தான்.
தந்தை யாரிடம் சாற்றுகின்றான்;
'தின்னான் தந்தான் ஐந்நூறு ரூபாய்
மணிபத் தாகிற்று மாவர சில்லம்
அருகில் இருந்ததால் அங்குச் சென்றேன்;
மலர்க்குழ லம்மையார் வற்புறுத்தியதால்
உண்டேன்; சற்றே உறங்கினேன்; என்னுடன்
பெருமாள் தாத்தா வருவா ரானார்.

மகன்சொல் கேட்ட மணவழ கன் தான்
முகங்கனலாக 'முட்டாள்! முட்டாள்!
செல்ல லாமோ தியன்வீடு?
மதியார் வீடு மிதியார் நல்லார்!
பொல்லாப் பிள்ளை நில்லா தேஎதிர்
போபோ!' என்று புகல லானான்.

தங்கம் மகனைத் தன் தையால் அணைத்து
'மாவர சின்று மதிப்பிலா வகையில்
நடந்ததால் அப்பா நுவின்றார் அப்படி;
கடைக்குப் போயிரு கண்ணே' என்றாள்
அடக்க முடியாத் துன்பம்
படைத்த வேடப்பன் சென்றான் பணிந்தே!

பகை நண்பாயிற்று

ப.: நொடை வெண்பா

தாழ்வாரந் தன்னிலொரு
சாய்வுநாற் காலியிலே
வாழ்வில் ஒரு மாசு
வத்ததென எண்ணி
மண வழகன் சாய்ந்திருந்தான்.
மாற்றுயர்ந்த தங்கம்
துணைவனுக்கோர் ஆறுதலும்
சொல்லி அருகிருந்தான்.

தங்கம் என்று கூவித்
தடியூன்றி அப்பெருமாள்
தாத்தாவர லானார்;
அகமகிழ்ந்தார் அவ்விருவர்.
சாய்ந்திருக்க நாகாலி
தந்தார்; பருகப்பால்
சுந்து, நலங் கேட்டே
எதிரில் அமர்ந்தார்கள்.

“வேட்ப்பனோடுதான்
வில்லிய னூரினின்று
வாடகை வண்டியிலே
வந்தேன். கடைத்தெருவில்
வெண்காயம் என்ன
வினையென்று கேட்டுவந்தேன்.
கண்டைக்காய் வாங்கிவரச்
சொன்னாளென் பெண்டாட்டி.

வில்லிய னூரில்லர்
வேடிக்கை கண்டேன் உம்
செல்வனைப் பற்றிய
செய்தி அது! சொல்லுகிறேன்:

‘பத்து மணி இருக்கும்
பாவை நகைமுத்தாள்
புத்தகமும் கையுமாய்
வீட்டுப் புறத்தினிலே

உள்ளதொரு மாமரத்தின்
நிழலிலே உட்கார்ந்து
தெள்ளு தமிழில்
செலுத்தியிருந் தாள்கருத்தை!

வேட்ப்பன் வந்தான்
வினைந்தவற்றை என்சொல்வேன்?
‘தேடக் கிடைத்தான்
செல்வமே’ என்றான்.

மறைந்துநான் கேட்டிருந்தேன்
வஞ்சியின் பேச்சை!
‘இறந்தேன் நான் இன்று
பிறந்தேன்’ என்று புகன்றாள்.

அன்பின் பெருக்கத்தை
அன்னவர்பால் நான்கண்டேன்
‘என்று மணம் நடக்கும்?’
என்றுகேட் டான்பாவை.

‘பெற்றோர்பால் நீதமது
பேரன்பைக் கூறிமணம்
இற்றைக்கே ஈடேற
ஏற்பாடு செய்’ என்றான்.

‘நீதான் சொல்’ என்றுரைத்தான்
வேட்ப்பன்! நேரிழையாள்,
‘ஓதுவேன். நாணமில்லா
ஒண்டொடி என்பார்’ என்றாள்.

இவ்வாறு பேசி
இருந்தார்கள் அன்னவற்றை
அவ்வாறே சொல்ல
அறியேன்! அதேதேரம்

வீட்டினின்று தாயழைத்தாள்
மெல்லி மறைந்தாளே.
ஓட்ட மெடுத்தாளே
வேடப்பன் உட்கொண்டான்.

‘வா’ என்றழைத்தாள்
மலர்க்குழலி சோறிட்டாள்.
பாவையவள் வேடப்பன்
பார்க்க உலவியதும்,

மெத்தையைத் தூக்கிவந்து
தாழ விரித்ததுவும்,
முத்துச் சரிப்பை
முகத்தில் பரப்பியதும்,

வேடப்பன் தூங்குவது
போலே விழிமுடி
ஆடுமயில் வந்தால்
அழகைப் பருகுவதும்.

எவ்வாறுரைப்பேன் காண்
யானோர் கவிஞனா?
இவ்வேளை இந்தநொடி
ஏற்பாடு செய்திருக்க!

இன்றே செய்ததக்க
இன்பமணத் தைநாளைக்
கென்றால், துடிக்கும்
இளமைநிலை என்னவாகும்?”

என்றார் பெருமாள்.
இலையனைத்தும் கேட்டிருந்த
குன்றொத்த தோளானும்
தங்கக் கொடியும்

மயிர்கூச் செறிய
மகிழ்ச்சிக் கடலில்
உயிர்தோயத் தங்கள்
உடலை மறந்தே

கலகலென வேசிரித்தும்
கைகொட்டி ஆர்த்தும்
உலவியும் ஓடியும்
ஊமைஎன இருந்தும்

பேசத் தலைப்பட்டார்
 "எங்கள் பெரிய பிள்ளை
 யின்காதல் நெஞ்சினிலே
 வாழுகின்ற வஞ்சியை எம்

சொத்தெல்லாம் தந்தேனும்
 தோதுசெய மாட்டோமோ?
 கத்தினான் மாவரசன்
 கண்டபடி ஏசிவிட்டான்.

என்பிள்ளை தன்மகள்மேல்
 எண்ணம்வைத்தான் என்னில், அவன்
 பொன்னடியை என் தலைமேல்
 பூண மறுப்பேனா?

என் பிள்ளை உள்ளம், அவன்
 ஈன்றகிளிப் பிள்ளையுள்ளம்
 ஒன்றானால் எங்கள்
 பகையும் ஒழியாதோ!"

என்றான் மணவழகன்.
 ஏதுரைத்தாள் தங்கமளவில்,
 'இன்றேநீர் வில்லியனார்
 ஏகுகதாத் தா தாத்தா!

எங்கள் மகன் கருத்தை
 எம்மிடம் சொன் னீர் அதுபோல்
 திங்கள்முகத் தாள் கருத்தை
 அன்னவர்பால் செப்பி

மணத்தை விரைவில்
 மணமகன் வீட்டில்
 பணச்செலவு நேர்ந்தாலும்
 பாங்காய் நடத்த

உறுதிபெற்று வந்தால்எம்
 உள்ளம் அமையும்.
 அறிவுடையீர் உம்மால்தான்
 ஆகும்இது' என்றாள்.

சிறுறுண வுண்டு
 சுவப்பேறக் காய்ச்சியபால்
 பெற்றே பருகிப்
 பெரியதொரு வண்டியிலே
 ஏறினார் தாத்தார்
 'இசைவார் அவர்' என்று
 கூறிச்சென் றார்மகிழ்ச்சி கொண்டு.

மணமகன் வீட்டில் மணம்

அசுவல்

‘காயா பழமா கழறுக’ என்றான்.
‘கனிதான்’ என்று கழறினார் தாத்தா.

வண்டிவிட் டிறங்கி வந்தார் உள்ளே
தங்கம் ‘நடந்ததைச் சாற்றுக’ என்றான்.

‘என்மேல் மாவரசுக் கொரிச்சல் இருந்ததா?
மறைந்ததா?’ என்றான் மணவழ கன் தான்.

‘ஒப்பி னாரா? ஒப்பவில் லையா?
செப்புக’ என்று செப்பினான் தங்கம்.

‘இருந்தா ரன்றோ வீட்டார் எவரும்?
கொல்லையில் காதலர் கூடிப் பேசிய
எல்லாம் அவரிடம் இயம்பி வீரா?
மறந்தீரா?’ என்றான் மணவழ கன் தான்.

‘குறுக்கே பேச்சேன்? பொறுக்க வேண்டும்.
உரைக்க மாட்டேனா? உட்காருங்கள்’
என்றார் தாத்தா. இருவரும் அமர்ந்தார்.

‘நான் கிளம்பினேன் நாலு மணிக்கே
ஐந்து மணிக்கெல்லாம் அவ்விடம் சேர்ந்தேன்.
மாவர சிருந்தான். மலர்க்குழல் இருந்தான்.
நகைமுத் திருந்தான். நடந்ததைச் சொன்னேன்.
‘வேறே எவனையும் விரும்பேன்’ என்றும்,

‘வேடப் பனைத்தான் விரும்பினேன்’ என்றும்,
சட்டவட்டமாய்ச் சாற்றினான் மங்கையும்.
‘திருமண முடிவு செப்புக’ என்றேன்.
ஒருபேச் சில்லை, ஒப்புக் கொண்டார்.
‘மணமகன் வீட்டில் மணம்நடக் கட்டும்’
என்றேன் ‘சரிதான்’ என்றார் அவர்களும்.

கருப்பண்ணன் என்பவன் கடைக்கு வந்து
வெறுப்பாய்ப் பேச வேண்டிய தில்லை.
ஆயினும் அவன்என் அன்புறு நண்பன்.
நம்பலாம் அவனை, நம்ப வில்லை;
மணவழ கவனை மதிக்க வில்லை;
அதனால் என் மனம் கொதித்த துண்டு.
மணவழகன் தன் மகனும், என்றன்
இணையிலா மகனும் இணைந்தார் என்றால்.
பெற்றவர்க் கிதிலும் பேரின்ப மேது?
நாளைக் கவர்களை நான் எதிர் பார்ப்பேன்.

மணவழகு, தங்கம், மைந்தன், மக்கள்
அனைவரும் வரும்படி அறிவிக்க வேண்டும்!"
மாவரசு, மலர்க்குழல், வாயால் இப்படி
ஆவலோடு கூறினார். அறிக" என்று
பெருமாள் தாத்தா பேசி முடித்தார்.
பெரு மகிழ்ச்சி! பெருமகிழ்ச்சி!

இரவெல்லாம் பயண ஏற்பாடு செய்தனர்.
விடியுமா? இரவின் இருட்டு
விடியுமா? காலை மலர்கள் னனரே.

மணமக்கள் கருத்துரைகள்

நாலடித்தரவு கொச்சகக் கவிப்பா

திண்ணையிலே மாவரசன்
சிற்றாணைக் குட்டிபோல்
கண்ணை எதிர் அனுப்பிக்
காத்துக் கிடக்கின்றான்
வண்ண மலர்க்குழலி
வந்திடுவான் உட்செல்வான்
பெண்ணாம் நகைமுத்தோ
பேசா துலவினளே.

கழுத்து மணிகள்
கலகலெனக் கொஞ்ச
இழுக்கும் எருதுகள்
எக்களித்துத் காலப்
பழுப்புநிற வண்டி யொன்றும்
பச்சையொன்றும் ஆக
முழுப்பனுவில் வீட்டுக்கு
முன்வந்து நின்றனவே!

மணவழகன், தங்கள்
மகன், சிறுவன், தாத்தா
தணியா மகிழ்ச்சி
தழுவும் முகத்தால்
அணியாய் இறங்கிவர
மாவரச சங்கே
பணிவாய் வரவேற்கப்
பாங்காய் உட் சென்றாரே.

¹ அம்மா வருக; என்று
அன்புமலர்க் குழலும்
கைமலர் தாலக்
கனிவாய் வரவேற்றாள்.

செம்மைநகை முத்தும் எதிர்
சென்று 'வணக்கம்' என்றாள்.
மெய்மை, மகிழ்ச்சி, அன்பு
வீடெல்லாம் ஆர்த்தனவே!

தூய்மைசெய நீரளித்துக்
கூடத்தில் சொக்கட்டான்
பாய்விரித்து நல்லாவின்
பாலும் பருகவைத்து
வாய்மணக்கு வெள்ளிலைகாய்
வட்டில் தனிவிட்டே
ஓய்வாய் நலம்பேசி
உள்ளமகிழ்ந் தாரங்கே.

"வேடப்பன் உள்ளம்
நகைமுத்தை வேண்டிற்றே
ஆடும் மயிலும்
அவன்மேல் உயிர்வைத்தாள்.
நாடு நகரறிய
நாளொன்றில் இங்கிவரை
நீழி வாழ்க" என்றார்
நெஞ்சார வேதாத்தா!

சுன்றார் கருத்தென்ன?
இன்பத் திருமணத்தை
முன்றுதாட் பின்னை
முடிக்க நினைக்கின்றேன்.
ஆன்ற பெரியோர்க்
கழைப்பனுப்ப வேண்டுமன்றோ
தோன்றியஉம் எண்ணத்தைச்
சொல்லீர்" என்றார் தாத்தா.

மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புவதாய்
மாவசரன் தானுரைத்தான்.
புகழ்ச்சியுறும் "வேடப்பன்
பூவை மணத்தை
இகழ்ச்சியா செய்திடுவேன்?"
என்றாள் மனைவி.
நகைப்போடு நன்றென்
றுரைத்தான் மணவழகே!

அன்புநகை முத்தின்
அருகில் அமர்ந்திருந்த
தனதுணைவி யானழில்
தங்கத்தை நோக்கியே
'உன்கருத்தைச் சொல்' என
றுரைத்தான் மணவழகன்.
இன்ப நகைமுத்தும்
ஏங்கிமுகம் பார்க்கையிலே.

“நானோ மறுப்பேன்
நகைமுத்தே? என்மகனைத்
தேனே, உயிரென்றாய்;
சேயவனும் அன்புகொண்டான்;
மானே மயிலே
மருமகனே என்வீட்டு
வானநிலாவே
மகிழ்” வென்றாள் தங்கமுமே!

“இன்ப நகைமுத்தே
உன்கருத்தை யானறிவேன்.
என்றாலும் இங்கே
இருப்பார் அறிந்திடவே
அன்பால் உரைத்திடுவாய்
ஆணும்கூட அப்படியே
பன்னுதல் வேண்டும்” மென்று
தாத்தா பகர்ந்தனரே.

“கட்டழக னைமணக்கக்
காத்திருக்கின் தேனேநான்
அட்டியில்லை அட்டியில்லை
ஆனால் ஒரு திட்டம்
மட்டமாய்ச் செலவிடுக
எங்கள் மணமுடித்துத்
தட்டா மல்சுக
தனியில்லம்” என்றனளே.

மேலும் நகைமுத்து
விண்ணப்பம் செய்கின்றாள்.
“ஏலுமட்டும் எங்கள்
குடித்தனத்தை யாம்பார்ப்போம்.
ஏலாமை உண்டானால்
என்மாயி யார் உள்ளார்!”
சேல்இரண்டு கண்ணானாள்
செப்பினாள் இப்படியே!

“யானுமதை ஒப்புக்கிறேன்:
என்கருத்தும் அன்னதுவே!
நானோ கடையினிலே
நன்றிருப்பேன் அப்பா, ஏ
தேனும் ஒரு நூறாரு
பாய்மாதம் ஈந்திட்டும்.
தேனோடை எம்வாழ்க்கை,”
என்றுரைத்தாள் செம்மலுமே!

“மாமிகொடு மைக்கு
வழியில்லை. மைத்துனர்கள்
தாமொன்று சொல்லும்
தகவில்லை. தனதுணைவன்

ஏமாற்றி னான்தன்
இளையவனை என்று சொல்லும்
தீமையில்லை. தக்கதென்று”
செப்பிமகிழ்ந் தார்தாத்தா.

பெண்ணுக்குச் சொத்துரிமை
இல்லைஎன்பர் நான் தருவேன்,
கண்ணை இமையிரண்டு
காப்பதுபோல் என்மருகர்
பண்ணும் குடித்தனத்தை
மேலிருந்து பார்த்திடுவேன்.
உண்மை” என்றான் மாலரசன்;
பெற்றவனும் ஒப்பினளே!

“நகைமுத்தின் எண்ணத்தை
நான்ஒப்பு கின்றேன்.
மிகலர் ‘குடும்ப
விளக்கேற்றல்’ நன்றே!
தகும்” என்றாள் தங்கம்!
மணவழகன் தானும்
மகனுக்கு மாதமொரு
நாறுதர ஒப்பினளே!

மூன்றாநாள் நன்கு
மணத்தை முடிப்ப தென்றும்
ஏற்றுக்கொண்டார் எல்லோரும்.
சாப்பா டினிதுண்டார்.
வாஸ்தோய்ந்த வெண்ணிலவில்
வண்டி புறப்படுமுன்
தேன்கரக்கச் “சென்று
வருகின்றோம்” என்றனரே.

திருமண அழைப்பு

அகவல்

“விடிந்தால் திருமணம்! விண்ணின் நிலவு
வடிந்ததின றிரவு மணப்பெண் வருவதால்,
வாழ்த்தி நீங்கள் வரவேற் பதற்கும்,
காலை மலர்ந்ததும் கவினமண வறையில்
மாலை யிட்ட மணமக் கள் தமை
வாழ்க என்று வாய்மலர்ந் திடவும்,
உடனயாம் பரிந்திடும் உணவுண் னுதற்கும்
வந்தருள் புரிசு, வந்தருள் புரிசு!”
என்று, தங்கம் மணவழகு
நின்று வீடுதொறும் நவீனநர் பணிந்தே!

முதல்நாள் இரவு

கட்டளைக் கவித்துறை

அன்றிர வொன்ப தடிக்க
முரசம் முழங்கும்மணி
முன்றிலில் வாழை கமுகுதெங்
கிங்குலை முத்தின் ஈந்து
நன்று சிறக்க நடுப்பகல்
போல விளக்கெரியப்
பொன்னுகில் பூண்ட தெருமாதர்
ஆடவர் போந்தனரே!

விருப்பந் தரத்தக்க வெண்துகில்
கட்டி விளக்கிலகும்
தெருப்பந்தல் வாயினிற் செந்தூக்
கிலேமணித் தேர்இரண்டும்
‘இருப்பங் கெனத்தங்கம் செம்மல்
இவர்நின் றிருந்தபடி
வரத் தம் கைகூப்பி வருவார்
தமைவர வேற்றனரே!

மாடப் புறாக்கள் மயில்துயில்
மான்நிகர் மங்கை யர்கள்
ஆடவர் பிள்ளைகள் எள்ளிட
மின்றி அமர்ந்திருந்தார்.
விடப் படித்தெருப் பந்தலில்
அப்படி! மாடியின்மேல்
வேடப்பன் பார்த்துநின் றான்மங்கை
யாள்வரும் வேடிக்கையே!

இசைவந் ததுபொம்பொம் என்றே!
விழிகூச வந்ததொளி!
மிசைவண் ணமெருகு கண்ணாடிச்
சன்னல்களுக்கு மின்விளக்கம்
அசைகின்ற ஊசலின் முன்பின்
இருக்கைகள் ஆகியதோர்
விசைவண்டி வந்தது வந்தாள்
நகைமுத்து மெல்லியலே!

மாவர சன்பான மக்கள்
மலர்க்குழல் மற்றவர் பின்
ஏவலர் பெட்டிகள் பட்டுப்
படுக்கைகள் ஏந்திலரப்
‘இருப்பங்கென—இருப்பு அங்கு என்று பிரிக்க;
பூவி லிருந்து பெடையன்மை
ஒன்று புறப்படல்போல்
பாவை இறங்கினள் வண்டிவிட்
டேதெருப் பந்தல்முன்னே!

‘வாழி மணப்பெண் நகைழுத்து
நல்ல பெண்!’ என்றே
ஆழி முழக்கென யாரு
முழக்க அடியெடுத்தே
யாழின் நரம்பிசை ஏழும்
சிலம்பும் சிலம்ப உடன்
தோழி நடத்த நடந்தாள் இல்
நோக்கிஅத் தூய்மொழியே!

வானில் துவைத்த முழுவில
வேகமும்! வண்கடலின்
மீனில் துவைத்தநீள் மைவிழி
யாள் அவள் வேடப்பனின்
ஊனில் துவைத்தும் உயிரில்
துவைத்தும்தன் வாயின் உண்ணத்
தேனில் துவைத்தநற் செவ்வித
ழாள்விடு சேர்ந்தனளே!

பாலும் பழமும்அப் பாவைக்
கனித்தனர்! பற்பலரும்
மேலும் கமழுநீர் தோளும்
கமழ்மாவை வெள்ளிலைகாய்
ஏலும் படிஎய்தி ஏகினர்!
வேடப்பன் இங்கும் மங்கும்
காலும் கடுகத் திரிவான்
நகைழுத்துச் சுண்படவே!

அம்மா துயின்றன ரோ’ என
வேடப்பன் அவ்வறைக்குள்
சும்மா வினவித் தலைநீட்ட
அங்கொரு தோழி சொன்னாள்:
“எம்மா தரும்துயின்றா”’ரென
வே! இது பொய்ம்மை என்றே
செம்மா துளைஇதழ் சிந்தின
ளேவெண் நகைழுத்தமே!

முடிய கண்களும் மூடாத
நெஞ்சமாய் முன்னறைக்குள்
ஆடிய தோகை அடங்கினள்!
அப்படி வேடப்பனும்
பாடிய யாழ்போல் கிடந்தனன்
ஓர்புறம்! பால்இரவோ
ஓடியதே, எதிர் உற்றது
கிழக்கடல் ஒண்கதிரே!

மணவாழ்த்தும் வழியனுப்பும்

அகவல்

எழுந்தது பரிதிக்குழந்தை கடலின்
கெழுநீ லத்தில் செம்பொன் தூவி

கரிய கிழக்குவான் திரையில், வெளுப்பும்
மஞ்சளும் செம்மணி வண்ணமும் ஒளிசெயும்!

எழும் வளைந்து நெளிந்து விழும் கடல் அலையே.
அழகிய தென்பாங் காடற் சலையே!

புதிய காலையில் புதிய பரிதியின்
எதிரில் அட்டா சதிர்க்கச் சேரி!

கிழக்கில் திராவிடற்குக் கிடைத்த கடல் முரசு,
முழக்குவோன் இன்றி முழங்கும் இசையரசு!

திரைகடல் முழக்கெனத் திருமண வீட்டின்
பெருங் கூட்டிசையரங்கு செய்த இசைமழை
தெருத்தொறும் பூவ்வித்தொறும் தென்றல்
திருத்தேர் ஏறிச் சென்று கா தெலாம்
“வருக மணத்துக்” கென்று பெருகிற்று!

மணவீடு நோக்கி வந்தனர். என்னே!
அணி அணியாக அணியிழை மங்கைமார்
துணையோடு நன்மலர்முக்கணி சுமந்து!
நகைமுத்தை மலர்பெய்த நன்னீராட்டிக்
குறைவற நற்புகை குழலுக் கூட்டி
மணக்குறைய தடவி வாரிப்பூப் பின்னி
மணியிழை மாட்டி. எம்கண்ணாட்டிக்கு
ஏலும் சேலை எதுவென எண்ணி
நிலாமுகத் திற்கு நீலச் சேலை
நேர்ச்சி ஆக்கி நிலைக்கண்ணாடி
பார்க்கச் சொன்னார் பார்த்த நகைமுத்தோ
கண்ணாடியில்தனைக் கண்டான்; தன்மனத்
துள்நாடி வேடனுக் கொப்பு நோக்கினான்.
காதலுக்குச் சிறாய், மேலுக்குச் சட்டை யொடு
சேலுக்கு நிகர்விழித் தெரிவை காணத்
தென்னாட்டு சேர சோழபாண் டியரில்
இந்நாள் ஒருவனோ என்ன நின்றான்.
வருக திருமண மக்கள்! —என்று
திருந்து தமிழ்ப்பெரியார் அழைத்தனர்.
திருமணப் பந்தவின் சிறப்புறு மனவறை,
திருமண மக்களை ஏந்தித் தன்னிடை,
முழுநில வழகொழுது முகமும் மற்றும்
எழுந்த பரிதிநேர் ஆணழகு முகமும்,
இருப்பது காட்டி இறுமாப் புற்றது!

நிறைமண மன்றெலாம் நறுமணம்; இன்னிசை
அறிஞர் பெண்டிர், ஆடவர் பெருங்கடல்!
உதிர்ப் புதுமலர் எதிருறு மன்றின்
நிறைந்தார் கையில் நிறையத் தந்தனர்.
பெரியவர் ஒருவர், "பெண்ணே நகைமுத்து!
வேடப்பனை நீ விருப்பிய துண்டோ?
வாழ்வின் துணைஎனச் சூழ்ந்த துண்டோ?"
என்னலும். நகைமுத் தெழுந்து வணங்கி,
'வேடப்பனை நான் விரும்பிய துண்டு;
வாழ்வின் துணைஎன்று சூழ்ந்தேன்' என்றாள்.

வேடப்பா நீ மின் நகை முகத்தை
மணக்கவோ நினைத்தாய்? வாழ்க்கைத் துணைஎன
அஹுக் எண்ணமோ அறிவித் தடுவாய்?
என்னலும் வேடன் எழுந்து வணங்கி
மின்நகை முத்தை விரும்பிய துண்டு;
வாழ்வின் துணையாய்ச் சூழ்ந்தேன்' என்றான்.

'மணமகள் நகைமுத்து வாழ்க வாழ்கவே!
மணமகள் வேடப்பன் வாழ்க வாழ்கவே!' என்றார் அனைவரும் எழில்மலர் வீதியே!

தன்மலர் மாலை பொன்மகட் கிடவும்
பொன்மகள் மாலையை அன்னவந் கிடவும்
ஆன திருமணம் அடைந்த இருவரும்,
வானம் சிலிர்க்கும் வண்டி மிசைக்கிட
மன்றினர் யார்க்கும், அன்னைதந் தையர்க்கும்
நன்றி கூறி வணக்கம் நடத்தி
நிற்றலும், 'நீவிர் நீடு வாழிய!
இற்றைநாள் போல எற்றைக்கும் மகிழ்க!
மேலும்உம் வாழ்வே ஆலெனச் செழித்து
அறுகுபோல் வேர்பெறு! குறைவில்லாத
மக்கட்பெறு மல்குக' என்று.
மிக்ருயர்ந்தார் மேலும் வாழ்த் தினரே!
அமைந்தார் எவர்க்கும் தமிழின் சீர்போல்
கமழும்நீர் தெளித்துக் கமழ்தார் குட்டி
வெற்றிலை பாக்கு - விரும்பி அளித்தார்.

மற்றும் ஓர்முறை 'வாழிய நன்மணம்'
என்று, வந்தவர் எழுந்த அளவில்,
எழில்மண மக்களும், ஈன்றார் தாமும்
"நன்றி ஐயா! நன்றி அம்மா!
இலைபோட்டுப் பரிமாறி எதிர்பார்த்த திருக்கும்
எம் அவா முடிக்க இனிதே வருக!
உண்ண வருக உண்ண வருக"
என்று பன்முறை இருகை எந்தினர்.
நன்மண விருந்துக்கு நண்ணினர் அனைவரும்.
மணமகள் மணமகன் மகிழ்வொடு குந்தினர்
துணையொடு துணைவர் ஆணைந் துணைந்து குந்தினர்

நிறைமண மன்றெலாம் நறுமணம்; இன்னிசை
அறிஞர் பெண்டிர், ஆடவர் பெருங்கடல்!
உதிரிப் புதுமலர் எதிருறு மன்றின்
நிறைந்தார் கையில் நிறையத் தந்தனர்.
பெரியவர் ஒருவர், "பெண்ணே நகைமுத்து!
வேடப் பனை நீ விருப்பிய துண்டோ?
வாழ்வின் துணை எனச் சூழ்ந்த துண்டோ?"
என்னலும். நகைமுத் தெழுந்து வணங்கி,
'வேடப்பனை நான் விரும்பிய துண்டு;
வாழ்வின் துணை என்று சூழ்ந்தேன்' என்றாள்.

வேடப்பா நீ மின் நகை முகத்தை
மணக்கவோ நினைத்தாய்? வாழ்க்கைத் துணை என
அணுக எண்ணமோ அறிவித் தடுவாய்'
என்னலும் வேடன் எழுந்து வணங்கி
மின்நகை முத்தை விரும்பிய துண்டு;
வாழ்வின் துணையாய்ச் சூழ்ந்தேன்' என்றான்.

'மணமகள் நகைமுத்து வாழ்க வாழ்கவே!
மணமகன் வேடப்பன் வாழ்க வாழ்கவே!'
என்றார் அனைவரும் எழில்மலர் வீசியே!

தன்மலர் மாலை பொன்மகட் கிடவும்
பொன்மகள் மாலையை அன்னவற் கிடவும்
ஆன திருமணம் அடைந்த இருவரும்,
வானம் சிலிர்க்கும் வண்டமி முசைக்கிடை
மன்றினர் யார்க்கும், அன்னைதந் தையர்க்கும்
நன்றி கூறி வணக்கம் நடத்தி
நின்றலும், "நீவிர் நீடு வாழிய!
இற்றைநாள் போல எற்றைக்கும் மகிழ்க!
மேலும்உம் வாழ்வே ஆலெனச் செழித்து
அறுகுபோல் வேர்பெறு! குறைவில்லாத
மக்கட்பேறு மக்குக' என்று.

மிக்குயர்ந்தார் மேலும் வாழ்த் தினரே!
அமைந்தார் எவர்க்கும் தமிழின் சீர்போல்
கமழும்நீர் தெளித்துக் கமழ்தார் சூட்டி.
வெற்றிலை பாக்கு - விரும்பி அளித்தார்.

மற்றும் ஓர்முறை 'வாழிய நன்மணம்'
என்று, வந்தவர் எழுந்த அளவில்,
எழில்மண மக்களும், ஈன்றார் தாமும்
"நன்றி ஐயா! நன்றி அம்மா!
இலைபோட்டுப் பரிமாறி எதிர்பார்த் திருக்கும்
எம் அவா முடிக்க இனிதே வருக!

உண்ண வருக உண்ண வருக"
என்று பன்முறை இருகை ஏந்தினர்.
நன்மண விருந்துக்கு நண்ணினர் அனைவரும்.
மணமகள் மணமகன் மகிழ்வொடு குந்தினர்
துணையொடு துணைவர் இணைந் திணைந்து குந்தினர்

விசையாய்ப் பல்லோர் வட்டித் திருந்தினர்
 விருந்து முடித்து, விரித்த பாயில்
 அமர்ந்தார் க்குச் சந்தனம் அளித்துக் கமழ்புனல்
 அமையத் தெளித்தே அடைகாய் அளிக்க
 மணமக்கள் தமை வாழ்த்தினர் செல்கையில்
 எழில்மண மக்கள் சன்றோர்
 வழியனுப்பினர் வணக்கம் கூறியே.

சோலையிற் காதலர்

எண்சீர் விருத்தம்

நகைமுத்து வேடப்பன்
 மகிழ்ச்சி யோடு
 நாழிகையை வழியனுப்பிக்
 காத்தி ருந்தார்;
 மிகநல்ல மணிப்பொறியும்
 ஐந் தடிக்க
 விசைவண்டி ஓட்டுபவன்
 வந்து நின்று,
 'வகைமிக்க அரசினரின்
 பூங்கா விற்கு
 வருகின்றீரோ?' என்று
 வணங்கிக் கேட்டான்!
 தகதகெனத் தனியறைக்கோர்
 அழகைச் செய்யும்
 தையலினாள் வேடப்பன்
 "ஆம் ஆம்" என்றார்

விசைவண்டி ஏறினார்
 இரண்டு பேரும்!
 விரைகின்ற காவிரியின்
 வெள்ளம் போல
 இசைஎழுப்பிச் சோலைக்குள்
 ஓடி நிற்க
 இறங்கினார் மணமக்கள்
 உலவ லானார்.
 அசையும் அவள் கொடியிடைபை
 இடது கையால்
 அணைத்தபடி வேடப்பன்
 அழகு செய்யும்
 இசைவண்டு பாடுமலர்
 மார்கள் புட்கள்
 இனங்காட்டிப் பெயர்கூறி
 நடத்திச் சென்றான்.

வளர்ப்புமயில் நாலைந்து
 மான் ஏழெட்டு
 மற்றொருபால் புறாக்கூட்டம்
 பெருவான் கோழி
 வளைகொண்டை நிலந்தோயக்
 குப்பைத் தீனி
 வாய்ப்பறியும் நிறச் சேவல்
 கூட்டுக் கிள்ளை
 விளைக்கின்ற காட்சியின்பம்
 நுகர்ந்தே ஆங்கோர்
 விசிப்பலகை மேலமர்ந்தார்;
 வெள்ளைக் கல்லால்
 ஒளிசிறக்கும் இரண்டுருவம்
 காணுகின்றார்—
 ஒருபெண்ணின் அருள்வேண்டி
 ஒருவன் நின்றான்.

“இரங்காதோ பெண்ணுளந்தான்
 இந்நேரந்தான்!
 இன்பத்தில் ஒருசிறிதே
 ஒன்றே முத்தம்
 தரவேண்டும் எனக்கெஞ்சி
 நிற்கக் கூடும்
 தந்திட்டால் கைச்சரக்கா
 குறைந்து போகும்?”

சரியாக ஆறுமணி
 மாலைப் போது
 தணலேற்றும் தென்றலினை
 எவன்போறுப்பான்?
 தெரிந்தனையோ? எனக்கேட்டான்
 எழில்வேட்ப்பன்!
 தெரிந்த தென்றான். “வீட்டுக்குச்
 செல்ல லுற்றார்.

இன்பத் துறை

எண்பீர் விருத்தம்

கட்டிலிட்டார் மெத்தை, தலை
 யணைகள் இட்டார்
 கண்கவரும் வெண்துகிலும்
 விரித்தார் மேலே
 பட்டுப்போர் வைமடித்துப்
 பாங்கில் வைத்தார்.
 பட்டஇடம் சுமழ்கின்ற
 பன்னீர் வீசித்

தட்டுகின்ற கார்பகற்றி
மலர்கள் இட்டுச்
சந்தனம் பன்னீர், அடைகாய்த்
தட்ட மைத்து,
மட்டின்றி முக்கனி, பால்,
பண்ணி யங்கள்
வைத் தெங்கும், விளக்கங்கள்
ஏற்றி னார்கள்.

மிகச் சிறப்புச் செய்திட்ட
தனி யறைக்கு
வெளிப்புறத்துத் தாழ்வாரம்
நிறையக் கூடி
நகைத்தாடும் குழந்தைகளில்
ஒருவன் கேட்டான்;
'நாங்கள்வினை யாடும்அறை
இதுவோ? என்று!
"புகவேண்டாம், புதுமணப்பெண்
புது மாப் பிள்ளை,
புலவர் தரு திருக்குறளின்
பொருளாய் தற்கு
வகைசெய்து வைத்திடம்.
வாழ்வில் இன்பம்
வாய்க்கும்இடம்!" மணமக்கள்
வாழ்க நன்றே!

